

Sygn. akt I C 253/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lipca 2014 roku

Sąd Rejonowy w Zgorzlecu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Krzysztof Skrobowski

Protokolant Renata Bleichert

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2014 roku

w Z.

sprawy z powództwa **T. M. i J. M.**

przeciwko **M. M.**

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanego M. M. na rzecz powodów solidarnych T. M. i J. M. kwotę 9.120 zł (dziewięć tysięcy sto dwadzieścia złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 17 września 2013r. do dnia zapłaty,
- II. dalej idące powództwo oddala,
- III. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnych kwotę 1.217 zł (tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200, zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego,
- IV. nakazuje uiścić pozwanemu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgorzlecu kwotę 462 zł (czteryście sześćdziesiąt dwa złote) tytułem nieuiszczonych kosztów procesu,
- V. wyrokowi w pkt. I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4000 zł.

Sygn. akt I C 253/14

UZASADNIENIE

T. M. i J. M. wystąpili przeciwko M. M. z pozwem o zapłatę kwoty 9 228,80 zł tytułem zwrotu pożyczki udzielonej pozwanemu w dniu 19 listopada 2009 roku, zasądzenie ustawowych odsetek od tej kwoty liczonych od dnia 17 września 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazali, że udzielona pożyczka miała zostać zwrócona powodom niezwłocznie wraz z odsetkami. Po upływie miesiąca od przekazania pieniędzy pozwany poinformował jednak powodów, że nie otrzymał pieniędzy, z których zamierzał spłacić zobowiązanie. Pomimo wielokrotnych wezwań pozwany odmawiał spłaty. Dopiero w lutym 2011r. rozpoczął spłatę, uiszczając na rzecz powodów łącznie 6000 zł.

Pozwany uznał roszczenie powodów co do kwoty 4000 zł. Wnosił o oddalenie dalej idącego żądania wskazując, że nie zobowiązywał się do spłaty na rzecz powodów odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W listopadzie 2009r. M. M. zwrócił się do T. M. i J. M. z prośbą o udzielenie mu pożyczki w wysokości 10 000 zł. Pieniądze były pozwanemu niezbędne do uzyskania kredytu, z którego zamierzał spłacić posiadane zobowiązania. T. M. początkowo nie chciała się zgodzić, gdyż znajdowała się w trudnej sytuacji materialnej, a przy tym sama spłacała zobowiązania, które w jej przekonaniu uniemożliwiały zaciągnięcie w banku pożyczki, którą miałyby następnie przekazać pozwanemu. M. M. ostatecznie przekonał powodów wskazując im, że w B. znajduje się oddział banku, w którym można otrzymać pieniądze „od ręki”.

dowód:

zeznania pozwanego M. M. – 73 – 74,

zeznania powódki T. M. – 73,

zeznania świadka A. M. – k. 71 – 72,

zeznania E. M. – k. 72 – 73,

W dniu 19 listopada 2009r. T. M., J. M., M. M. i A. M. udali się do B.. Tam w siedzibie L. Banku (...) zawarli z bankiem umowę pożyczki, na podstawie której uzyskali kwotę 10 015,26 zł. Spłata zobowiązania miała nastąpić w 36 miesięcznych ratach wynoszących 420 zł. Wychodząc z banku (...) zapytała M. M., czy jest świadomy tego, iż będzie musiał spłacić kapitał wraz z odsetkami w łącznej wysokości 15 000 zł. Pozwany odpowiedział, że wie o tym i zapewnił, że wszystko spłaci. Po powrocie do mieszkania pozwanego, T. M. przekazała M. M. całą uzyskaną z pożyczki kwotę. Po otrzymaniu pieniędzy M. M. powtórzył, że wszystko spłaci. Spłata miała nastąpić po uzyskaniu przez pozwanego kredytu, co miało nastąpić w okresie miesiąca od daty otrzymania pieniędzy od powodów. Pozwany nie spłacił pożyczki w uzgodnionym terminie pomimo wielokrotnych ponagień T. M..

dowód:

zeznania powódki T. M. – k. 73 – 74,

zeznania W. G. – k. 72,

umowa pożyczki gotówkowej – k. 6 – 9,

Pierwszej wpłaty w wysokości 500 zł pozwany dokonał w dniu 3 lutego 2011r. W kolejnych miesiącach przekazał powodom łącznie 5 500 zł, po czym zaprzestał dalszej spłaty.

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 2 września 2013r. doręczonym w dniu 04.09.2013r. M. M. został wezwany do zapłaty na rzecz powodów kwoty 9 228,80 zł w terminie do dnia 16 września 2013r.

dowód:

wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 14, 15.

Sąd zważył, co następuje:

Kwestią sporną w sprawie była treść umowy zawartej między stronami, w części dotyczącej odsetek i terminu spłaty pożyczki. Wprawdzie przedmiotowa umowa nie została stwierdzona pismem, niemniej jednak fakt jej zawarcia został potwierdzony dokumentami w postaci dowodów przelewów dokonanych przez pozwanego na rzecz powódki (k. 22 – 23). Nie było zatem przeszkód, aby ustalenia w tym zakresie czynić na podstawie dowodów osobowych.

Wiarygodne w omawianym zakresie były zeznania powódki T. M.. Wymieniona wskazała konkretne zdarzenie, podczas którego doszło do porozumienia co do obowiązku spłaty przez pozwanego odsetek. Zeznała, że wychodząc z siedziby banku zapytała pozwanego, czy wie o tym, iż będzie musiał spłacić kapitał wraz z odsetkami w łącznej kwocie 15 000 zł, na co pozwany odpowiedział twierdząco, zobowiązując się do spłaty takiego świadczenia. Oczywistym jest, że powódka jest bezpośrednio zainteresowana rozstrzygnięciem w sprawie, niemniej jednak spontaniczny charakter jej jasnych i spójnych zeznań przekonuje o ich prawdziwości. Dokonując oceny zeznań T. M. trzeba też uwzględnić jej bardzo trudną sytuację materialną w dacie zawarcia pożyczki z bankiem. Nie może budzić wątpliwości, że powódka nie była w stanie partycypować w kosztach pożyczki zaciągniętej tylko i wyłącznie na potrzeby pozwanego. Nie miała ku temu żadnych racjonalnych powodów. Nie budzi również wątpliwości relacja T. M. w kwestii uzgodnionego między stronami terminu spłaty pożyczki. Skoro łączny dochód powodów w omawianym okresie wynosił 1500 zł oczywistym jest, że nie godzili się oni na comiesięczną spłatę rat opiewających na prawie 1/3 tej kwoty i zastrzegli pozwanemu termin umożliwiający im spłatę zobowiązania względem banku (miesięczny) bez uszczerbku dla własnego utrzymania.

Niewiarygodne w analizowanym zakresie były zeznania pozwanego. M. M. miał interes w składaniu zeznań dla siebie korzystnych, a jego relacja była sprzeczna z zeznaniami T. M.. Z omówionych wyżej powodów, odnoszących się do sytuacji materialnej powodów zeznania pozwanego były nadto nielogiczne.

Z tych samych względów Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom A. M. i E. M., w części w jakiej kwestionowali istnienie obowiązku spłaty odsetek i uzgodnienie terminu. Odnotować trzeba, że wymienione osoby są dla pozwanego osobami najbliższymi (ojciec i żona) i żadna z nich nie była obecna przy opisanej wyżej rozmowie T. M. i M. M..

Jako wiarygodne ocenił Sąd zeznania W. G.. Jej relacja była jasna, spójna, logiczna i korespondowała z zeznaniami powódki, zwłaszcza w zakresie spontanicznej wypowiedzi świadka odnoszącej się do „bardzo krótkiego” terminu zwrotu pożyczki (k. 72).

Nie było podstaw, aby kwestionować wiarygodność zebranych dokumentów.

Roszczenie powodów należało uznać za częściowo zasadne. Znajduje ono oparcie w treści art. 720 § 1 k.c. Sąd uznał, że w dniu 19 listopada 2009 roku M. M. zawarł z T. M. i J. M. w formie ustnej umowę pożyczki z trzydziestodniowym terminem jej zwrotu. Strony uzgodniły, że pozwany odda powodom kwotę 10 000 zł wraz z odsetkami, które powodowie zobligowani byli zapłacić na rzecz banku tytułem uzyskania kredytu. Była to w sumie kwota 15 120 zł. Pozwany uiszczył na rzecz powodów 6000 zł, dlatego zasądzeniu na ich rzecz podlegała kwota 9 120 zł. Sąd oddalił żądanie powodów co do kwoty 22,40 zł (koszt zaświadczenia o spłacie kredytu) i 86,40 zł (opłaty bankowe), albowiem z zeznań powódki nie wynikało, aby pozwany miał się zobowiązać do spłaty innych aniżeli kapitał i odsetki kosztów kredytu bankowego. Pozwany zobowiązany był do zwrotu pożyczki w terminie miesiąca od daty zawarcia umowy. Istniały zatem podstawy do uwzględnienia żądania powodów w przedmiocie zasądzenia ustawowych odsetek w myśl art. 481 § 1 i 2 k.c.

Zważywszy, że powodowie ulegli tylko co do nieznaczonej części swojego żądania Sąd na zasadzie 100 § 1 k.p.c. włożył na pozwanego obowiązek zwrotu wszystkich kosztów. Na koszty powodówłożyły się: koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł (§ 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku (DZ.U. z 2002 roku, Nr 163, poz. 1349 ze zm.)) oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem uiszczenia opłaty w kwocie 462 zł, z którego to obowiązku powodowie zostali zwolnieni.

Częściowe uznanie żądania przez pozwanego obligowało do nadania rygoru natychmiastowej wykonalności co do kwoty 4000 zł (art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.).